

Những đoản khúc cho Mẹ và cho Chị

Mùa Vu Lan

Thiên Hương (Vợ AHCC Nguyễn Cư – Melbourne Úc châu)

Không biết tôi đã đọc Bông hồng Cài áo của Thiền Sư Nhất Hạnh bao nhiêu lần. Từ những ngày còn thơ ấu sống trong vòng tay mẹ, cho đến ngày hôm nay, khi nắm mồ của mẹ đã xanh ươm cỏ, bài viết luôn làm tâm hồn tôi chùng xuống trong những yêu thương dịu dàng nhất.

Dù mẹ là một hiện thực đau yêu cho đến một hoài niệm ngậm ngùi, hình ảnh mẹ luôn choáng ngời trong tâm trí. Có những đêm dài thức giấc, nhìn ánh trăng lạnh ngoài khung cửa, khát khao đến cháy lòng được mẹ trở về trong vài sát na ngắn ngủi. Dù vẫn cầu nguyện rằng, trong thế giới bên kia, mẹ đang thênh thang bước trong cõi Vô minh, cõi bỏ hết muôn phiền quỵ bên chân Phật.

*Mẹ ơi, con đã đọc nhiều bài thơ cổ,
Con cũng từng xem nhiều áng văn hay,
Con đã nhiều đêm ngắm ánh trăng lên
Ngậm lơ lửng một vầng mây bạc
Con cũng nhiều ngày đi dưới những hàng cây
Trong những con phố cổ, nghe mùa thu đổ lá,
Ngắm mùa hạ tuôn đổ nắng vàng
Và mùa đông ngập trời sương trắng
Nhưng mẹ ơi, vẫn không có gì tuyệt vời bằng trái tim của mẹ,
Không có gì dịu dàng hơn ánh mắt và tiếng nói của mẹ*

Vậy đó, vậy mà giờ tôi đã mất mẹ. Dù bao nhiêu tuổi, mất mẹ vẫn làm con người hụt hẫng. Ngày trước, khi còn mẹ, các anh em ở những nơi xa xôi vẫn xoay tròn trong quỹ đạo với mẹ là tâm điểm. Tâm điểm đã tan, những đóa con chỉ còn là những điểm sao lạc lõng bơ vơ giữa bầu trời đêm.

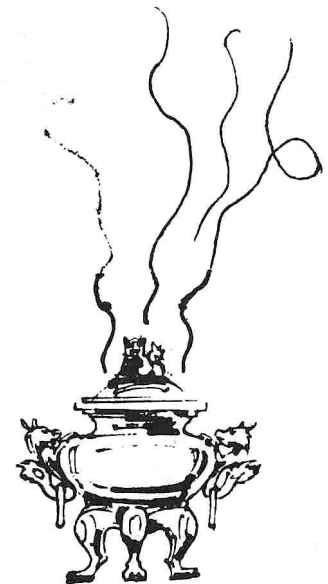
Mùa Vu lan lại tới, ngập ngừng cài bông hồng trắng lên ngực áo để kiêu hãnh rằng mình đã một thời có mẹ, nhưng cũng để xót xa rằng mẹ đã ngàn đời cất bước ra đi. Không bao giờ còn được ôm lấy mẹ, nói rằng : *Mẹ ơi, mẹ có biết là con thương mẹ lắm không.* Không bao giờ còn mua được một cái áo, một đôi giày cho mẹ, để nhìn mẹ trong bộ quần áo mới, nở nụ cười hiền hậu. Không bao giờ còn được áp má vào má mẹ, ngửi mùi trâu không nồng nàn quen thuộc.

Vào những năm gần mất, trí óc mẹ đã trở nên lú lẫn. Mẹ như một đứa bé nói những lời ngô nghê thật dễ thương, nhưng mẹ đã làm chúng tôi rơi nước mắt mỗi khi dứt thức ăn cho mẹ. "*Thôi, tôi không ăn đâu, nhà còn cả đám người kia kia, đem vào cho lũ trẻ nó ăn.*" Trong tâm thức, mẹ vẫn nghĩ đang sống những ngày cơ cực xưa cũ, nhin miếng ăn miếng mặc cho chồng

con. Hoặc đôi khi "*Thôi, các cô ở chơi nhé, tôi xin phép tôi về lo cơm cho ông ấy*". Ôi, những người mẹ Việt nam, dù lúc nào, dù ở đâu, cũng quên mình mà nghĩ đến gia đình. Rồi những tháng nằm trên giường bệnh, dù đã mê man, nhưng lúc nào hỏi mẹ có khỏe không là "*Dạ, cảm ơn, ông nhà tôi vẫn khỏe*". Mẹ ơi, có lúc nào trong cuộc đời, mẹ nghĩ và lo đến mẹ không? Lắm lúc, tôi xót xa nghĩ đến mẹ, nghĩ là mẹ khổ vì chỉ nghĩ đến chồng con, anh em. Lúc nào cũng dạy con "*Người ăn thì còn, mình ăn thì mất, con ạ*", nên lúc nào cũng nhin ăn nhin mặc. Nhưng thật ra sống như vậy, mẹ có khổ không nhỉ. Chỉ thấy chồng con vui, là mẹ vui; chồng con an nhàn là mẹ thư thái dù mẹ có vất vả đến mấy đi chăng nữa. Cái tâm tịnh là đủ có phải không mẹ. Vậy đó, vậy mà mẹ tôi đã trần trở biết bao ngày trên giường bệnh trước khi nhắm mắt ...

*Trong da thịt chúng con, vẫn là một phần máu xương của mẹ
Và trong những bằng cấp, tiền tài chúng con hiện có
Vẫn đắm ướt những ước mơ và hi vọng của đáng sinh thành
Vẫn nhuần nhuyễn những cơ cực mẹ cha
Vậy mà giờ đây chúng con làm gì được,
Khi mẹ trong cơn đau đớn từng ngày
Khi bố không còn nói tiếng yêu thương
Khi những nghĩa ân không bao giờ đến đáp*

*Mẹ ơi,
Con chỉ biết thắp nén nhang thơm
Trong những lúc trăng lên mà âm thầm cầu nguyện
Mong mẹ sớm thoát khỏi những đớn đau của kiếp người
Để bố mẹ mỉm cười đâu đó
Và để chúng con
Gắng cười trong nước mắt tuôn rơi.*

Và như thế, chúng tôi đã bao ngày cầu nguyện trong nước mắt cầu cho mẹ được giải thoát. Mẹ đã ra đi trong một ngày vía Phật. Mẹ đã ra đi, để chúng tôi vẫn cảm thấy mình còn đại kờ biết bao nhiêu khi thiếu những lời bảo ban của mẹ, để chúng tôi cảm thấy mình bơ vơ khi thiếu cái bóng dáng nhỏ bé xinh xinh của mẹ.

Khi vành tang mẹ chít vừa đầy năm tháng, tiếng điện thoại một buổi trưa thứ bảy bất ngờ đem đến những đau đớn ngậm ngùi. Tin người chị thứ năm đột ngột qua đời từ bên kia đại dương làm buổi trưa chợt tối sầm ánh nắng. Một người mẹ tuyệt vời đã ra đi, rồi một người chị tuyệt vời cũng lại ra đi.

Trong gia đình, chị là một bản sao hoàn chỉnh nhất của mẹ và một tấm gương phản chiếu sự linh động của bố. Tình yêu của Bố và mẹ đã tạo nên người chị đầu yêu mà cả nhà cùng kiêu hãnh. Chị đã cho chúng tôi những bài học hoàn hảo nhất về lòng nhân đức, về lòng thương yêu, về sự nhẫn nại, về lòng hi sinh, về sự siêng năng làm việc không ngưng nghỉ. Với bố mẹ, chị luôn là một người con chí hiếu. Với các anh chị em, chị luôn thuận thảo yêu thương hết lòng. Với chồng con, chị luôn tận tụy quên mình, tảo tần nuôi chồng đi học tập, nuôi con khôn lớn, vun vén gia đình. Với họ hàng, bạn bè, và ngay cả người không quen biết chị luôn đối đãi hết mực chân tình. Một đời cực khổ nhưng nụ cười tươi tắn luôn nở trên môi. Dù công việc tất bật đến đâu, nhưng lúc nào cũng nói cười niềm nở, và hát lành lốt như chim. Chị đi đến đâu là cũng mang theo một trời đầy thương yêu và sức sống. Trong đời sống ngắn ngủi của mình, chị chỉ cho đi mà không bao giờ nghĩ gì đến nhận. Trong tâm tất cả những người đã biết chị, mỗi khi

nghĩ đến chị, ai ai cũng thấy lòng ấm áp và trù mến. Vậy mà ... chị đã nhẹ nhàng rời khỏi cuộc đời, như một đám mây tách khỏi vầng trăng, như một làn sương sớm mỏng manh nhẹ tan khi vạt nắng đầu ngày đi lên.

Chỉ mới bước chân đến Mỹ vừa tròn một tháng, những cơ cực của ngày tháng cũ chưa kịp tan dấu trên đôi vai muộn phiền; những ước mơ, những hăng say bước vào một đời sống mới còn lóng lánh trên đôi mắt đen nâu hạt dẻ, nụ cười vẫn nồng ấm với hai lúm đồng tiền trên khuôn mặt tròn phúc hậu, chị đã vội vàng lìa xa cuộc sống vô thường để bước vào cõi khác...

*Hàng cây cao ngọn xanh bóng lá
Mặt nước hồ êm ả trong xanh
Giữa không gian tĩnh lặng buổi trưa hè
Chị đã mát, đã ra đi miên viễn*

*Nụ hoa xanh vẫn còn đây ngơ ngẩn
Lá rũ mềm hiu hắt những ưu tư
Mây mênh mang chùng thấp xót xa buồn
Chị nay đã muôn đời xa cách mãi*

*Trời Ca li mênh mang nắng hạ
Ôm hộp tro tàn, lệ ứa tràn mi
Thấp nén nhang thơm khẩn nguyện chị rằng
Thôi chị nhé từ nay đừng ray rứt
Hãy quay đi, bước về nơi chốn lạ
Bỏ cõi vô thường để niệm Phật tâm an...*

Dù rằng hình ảnh chị không bao giờ phai nhòa trong tâm trí, dù rằng lúc nào cũng cầu nguyện cho chị mau siêu thoát, nhưng nước mắt làm thế nào kèm giữ khi nghĩ tới nụ cười ấm áp dễ thương của chị.

*Lên đỉnh núi cao
Thấy trời lồng lộng
Nắng đơn côi và gió núi cũng đơn côi
Xuống biển cát vàng
Sóng nhảy nhấp nhô
Thấy cuộc đời mong manh như sương khói
Thấy con người bé nhỏ đến hư không
Sắc cũng thành không, không cũng thành sắc
Chút tâm lành mong thấu đến trời xanh
Chút xác thân ai đốt cháy lụi tàn
Đời ngơ ngác, chim muông cùng ngơ ngác
Một đám mây vương,
Một cõi Phật về
Cầu cho chị nghĩ yên giữa ngàn trăm hương khói*

Một trang sách đời đã qua đi, thôi thì

*Chị ơi xin hãy ngủ yên
Quên đi trần thế, về miền an vui*